

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 3.580 van 12 november 2007
in de zaak RvV XII

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Indische nationaliteit, op 29 augustus 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 23 juli 2007 houdende de weigering van een visumaanvraag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemoërie.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DUBOIS, die loco advocaat K. CEYMEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak:

1.1. Verzoeker diende in juli 2007 een visumaanvraag in bij de Belgische ambassade in New Delhi, India.

1.2. Op 23 juli 2007 werd beslist aan verzoeker het visum te weigeren.
De beslissing is gemotiveerd als volgt:

"(...)

Beperkingen/Limitations:

Motivatie/Motivation:

Beslissing genomen conform artikelen 5 en 15 van de uitvoeringsovereenkomst van de Schengenakkoorden

Andere

Twijfels omtrent de intenties van betrokkene om een duurzame relatie uit te bouwen, vermoeden dat eerder een economisch/verblijfsrechtelijk voordeel wordt beoogd gezien betrokkene de afgelopen jaren reeds meerdere keren illegaal in België heeft verbleven en ook in het bezit was van een vals document.

Ontbreken van bewijs van betaling repatriëringskosten veroorzaakt tijdens een vorig verblijf (...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep:

2.1. Over de ontvankelijkheid van het beroep:

Verweerder werpt bij wege van exceptie de onontvankelijkheid van het beroep op wegens het niet vermelden van het kenmerk van het dossier, een voorwaarde die op straffe van nietigheid voorgeschreven is door artikel 39/69, § 1, tweede lid, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Artikel 39/69, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Het verzoekschrift moet op straffe van nietigheid:

1° (...)het kenmerk van haar dossier bij de verwerende partij zoals vermeld op de bestreden beslissing bevatten"

Wat betreft het niet vermelden van het kenmerk van het dossier van verzoeker, dient te worden gesteld dat er op grond van de wetgenese niet kan worden besloten dat het minste verzuim of de minste onregelmatigheid bij het naleven van deze pleegvorm tot de (absolute) nietigheid van de akte moet leiden. Veeleer kan worden aangenomen dat de wetgever deze pleegvorm heeft opgelegd met het oog op het bereiken van een bepaald normdoel. Deze op straffe van nietigheid voorgeschreven pleegvorm strekt er toe op onbetwistbare wijze het voorwerp van het beroep te bepalen, ten einde verweerder toe te laten de draagwijdte van het beroep af te lijnen en alzo zijn recht van verdediging te vrijwaren. Dit impliceert dat het niet in acht nemen van deze pleegvorm slechts tot nietigheid zal leiden als door dit verzuim het voorwerp van het beroep niet of slechts zeer moeilijk zou kunnen worden geïdentificeerd of een behoorlijke procesvoering zou zijn bemoeilijkt of onmogelijk zou zijn gemaakt.

Verzoeker merkt in zijn repliekmemoire trouwens terecht op dat in zijn verzoekschrift *"het kenmerk van haar dossier bij de verwerende partij zoals vermeld op de bestreden beslissing"* in het verzoekschrift werd opgenomen. Bovendien blijkt uit de nota met opmerkingen van verweerder duidelijk dat deze in staat was zijn verweer terdege voor te bereiden. Het beoogde doel werd aldus bereikt.

De exceptie wordt verworpen.

2.2. Over de gegrondheid van het beroep:

2.2.1. Verzoeker voert in een eerste onderdeel van zijn middel de schending aan van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Hij betoogt dat uit de motivatie van de bestreden beslissing niet blijkt aan welke voorwaarden niet zou voldaan zijn om hem een visum toe te kennen en hij absoluut niet weet op welke basis van de Overeenkomst ter uitvoering van het tussen het Koninkrijk der Nederlanden, het Koninkrijk België, de Bondsrepubliek Duitsland, de Franse Republiek en het Groothertogdom op 14 juni 1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke binnengrenzen (hierna: de uitvoeringsovereenkomst van de Schengenakkoorden) de weigeringsbeslissing werd genomen.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 van de wet van 29 juli 1991, stelt de Raad vast dat de motieven, in rechte en in feite, van de bestreden beslissing voldoende duidelijk zijn en op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (R.v.St., nr. 167.477, 5 februari 2007; R.v.St., nr. 164.298, 31 oktober 2006). De beoordeling van de naleving van de formele motiveringsplicht houdt geen controle in van de feitelijke of juridische correctheid van de aangevoerde motieven. Aangezien uit het ingediende verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en ze aan een bespreking onderwerpt kan hij een schending van de formele motiveringsplicht niet dienstig inroepen (zie R.v.St., nr. 144.823, 24 mei 2005; R.v.St., nr. 109.074, 10 juli 2002).

2.2.2. In het tweede onderdeel van het middel uit verzoeker een kritiek op het motief dat er twijfels bestaan omtrent zijn intentie om een duurzame relatie uit te bouwen en dat vermoed wordt dat hij eerder een economisch of verblijfsrechtelijk voordeel beoogt gelet op zijn eerder illegaal verblijf in België en het feit dat hij gebruik maakte van een vals document. Hij stelt dat zijn intenties reeds werden onderzocht door de diensten van de politiezone Overijse en dat de procureur zich niet verzet tegen een huwelijk, dat zijn Belgische vriendin bevriend is met zijn broer en reeds tot tweemaal toe is afgereisd naar India om er zijn familie te ontmoeten. Verzoeker benadrukt dat zijn relatie met zijn vriendin oprecht is en dat er dagelijks telefoongesprekken zijn. Voorts erkent hij dat een illegaal verblijf aan de grondslag ligt van zijn relatie, doch hij voert aan dat dit geen grond is om een legale verderzetting van deze relatie te weigeren. Tot slot merkt hij op dat het bezit van valse documenten reeds dateert van 2005.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het bespreken van zijn situatie en het geven van een andere versie of verklaring voor een aantal feiten, zodat hij in wezen zijn beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door de verweerder, die wat betreft de al dan niet afgifte van visa over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort.

Verzoeker verwijst nog naar het feit dat, in de mate dat de bestreden beslissing gesteund is op artikel 10 van de Vreemdelingenwet, de motivering niet correct is aangezien geen verblijfsmachtiging voor meer dan 3 maanden gevraagd werd, maar slechts een visum voor kort verblijf. Nergens in de bestreden beslissing wordt evenwel melding of zelfs maar allusie gemaakt op een eventuele toepassing van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. De beslissing wordt in rechte gemotiveerd door te verwijzen naar de artikelen 5 en 15 van de

uitvoeringsovereenkomst van de Schengenakkoorden, zodat de verwijzing naar de al dan niet toepasbaarheid van artikel 10 van de Vreemdelingenwet niet nuttig is.

2.2.3. In een derde onderdeel van het middel voert verzoeker aan dat het feit dat de kosten van de repatriëring niet werden betaald niet aan hem kan worden verweten, daar deze kosten nooit werden teruggevorderd. Verzoeker stelt dat hij bereid is om deze kosten op het eerste verzoek terug te betalen.

De Raad stelt vast dat verzoeker een grief aanbrengt, doch nalaat aan te geven welke rechtsregel zou geschonden zijn, zodat het derde onderdeel van het middel als onontvankelijk dient beschouwd te worden. De Raad neemt akte van het feit dat verzoeker erkent dat hij de repatriëringskosten die de Belgische Staat gedragen heeft nog niet heeft terugbetaald en wijst er op dat uit het administratief dossier blijkt dat het bestuur aan de vorige raadsman van verzoeker heeft meegedeeld dat er nog repatriëringskosten dienden betaald te worden. Verzoeker kan bijgevolg niet voorhouden hiervan onwetend te zijn.

2.2.4. In een vierde onderdeel van het middel voert verzoeker aan dat verweerder de bestreden beslissing heeft genomen met overschrijding van macht. Hij verwijst naar de omzendbrief van 11 juli 2001 betreffende de documenten die moeten worden overgelegd om een visum te verkrijgen met het oog op het sluiten van een huwelijk in België of om een visum gezinshereniging te bekomen op grond van een huwelijk voltrokken in het buitenland. Verzoeker stelt dat hij de in de omzendbrief voorziene documenten heeft voorgelegd en dat nergens in de wet of in de omzendbrief melding wordt gemaakt van bijkomende voorwaarden. Door bijkomende voorwaarden op te leggen in de bestreden beslissing en deze voorwaarden en motieven niet degelijk te beschrijven meent verzoeker dat de bestreden beslissing wordt aangetast door machtsoverschrijding.

De Raad wijst er op dat de omzendbrief van 11 juli 2001 geenszins juridisch afdwingbaar is, dat deze omzendbrief, zoals verweerder terecht opmerkt, geen limitatieve opsomming geeft van de voor te leggen documenten en dat verzoeker nalaat aan te tonen welke reglementaire bepaling zou geschonden zijn waardoor verweerder zijn bevoegdheid zou overschreden hebben.

Het middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend zeven door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. VAN CAMP,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAMP.

G. DE BOECK.